

jako doktor Břěta Křeček navštěvuji děti už patnáctým rokem a rád bych vám dnešním příběhem ukázal, jaký nečekaný průběh může mít klaunská vizita.

„Dobrý den, paní maminko, dobrý den slečno, můžeme k vám na vizitu? Děkujeme. Ještě než započneme samotnou vizitu, máte nějaké ehm speciální přání?“
Slečna jemným hlasem zašeptá: „KAPUČÍNO.“
Kolega se ke mně nakloní: „KAPUČÍNO!!!“
„Aha, no jasně, máme bílé pláště, slečna si myslí, že jsme číšníci nebo barmani, zkrátka, že to umíme v gastronomii,“ vysvětlím kolegovi. „Chovejte se přirozeně a nikdo nic nepozná. Používejte raději i restaurační slovník a hospodskou mluvu! Takže, slečna by si dala kapučíno?“ A už taháme bloček z kapsy, kolega propisku a zapisujeme objednávku. „To capučíno dáme s mlékem?“ Zvládáme v tom chodit a nikdo nic nepozná.
„Bude slečna chtít cukr?“
V tom se dívka pomalu otočí na mámu a řekne: „Mami, chceš tam cukr?“
„Aha, takže objednávka je pro paní matku?“
„Samozřejmě, máma dlouho nespala, byla celou noc u mě.“
Obracím se na kolegu: „Teď se nesmíme prozradit, dělejte ještě víc, že jsme z blízké restaurace, a nikdo nic nepozná.“
Kolega hned reaguje: „Dala by si paní matka třeba gulášek, nebo tam mám zaleželou svíčkahdu?“
„Přineste mámě dort,“ řekne slečna unaveně.
„No jasně, už se chytáme, pro paní bude dortík ovocnější nebo dáme čuskejk?“
„Cheesecake“, opraví nás slečna.
Hned se obracím na kolegu: „Říkejte cheesecake a nikdo nic nepozná.“

Zapišeme ještě drobnosti, jako posypku a karamelový dip, a napřímeně se odporoučíme z pokoje s tím, že jdeme na bar vyfídit objednávku. Co teď, co teď? Naštěstí si vzpomeneme na slova pana profesora: „Náš pacient, náš pán, naše pacientka, naše paní.“ Jako zázrakem je přes ulici nově zrekonstruovaná kavárna.
Vřítíme se tam s naším bločkem: „Kapučino s mlékem a cukrem a cheesecake s dipem na šestku!!!!“ Chlapec za barem na nás chvíli hledí.
„Nebo my to tam raději zaneseme sami.“

Když dorazíme na šestku, slečna už spí. Překvapená maminka přebírá kapučíno a dort. Šeptem se loučíme. Kolega, aby dodal naší dokonalé kamufláži přesvědčivost, ještě mamince nabídne: „Mám tam vzadu naložený tvargle, už pěkně jedou...“
Venku ho pak pochválím a spolu s ním i sebe.
„Myslím, kolego, že dnes opravdu nikdo nic nepoznal.“ Máme radost a cítíme, že by na nás byl pan profesor hrdý, protože nám vždy vštěpoval: „Lékař by si měl vyzkoušet co nejvíc zaměstnání, aby věděl to.....nó, to.....skoro všechno.“
Zlatej pan profesor, vybavil nás spoustou orientačních bodů, aby se nám ve zdravotnickém světě dobře orientovalo.

Přeju Vám příjemné letní dny

Ondřej Klíč
alias doktor Břěta Křeček

%vocative%, vidíte, že Zdravotní klauni dokážou vzít do hry jakékoli přání, které udělá nemocným radost. Jejich fantazie je bezbřehá, a to je správné! [Pomozte](#) jim prosím, ať v tom můžou i nadále pokračovat!

Chci darovat smích a naději

P.S.: [Dejte nám vědět](#), jak se Vám nové verze newsletterů s příběhy líbí. Budeme moc rádi.

